

Låsby, den 26. februar 2007

**Folketingets Socialudvalg
Folketingets Retsudvalg
partiernes socialordførere
samt ordførere i sagen om særligt børnetilskud**

Forslag til folketingsbeslutning om ligestilling mellem enlige adoptanter og eneforsørgere med hensyn til ret til det særlige børnetilskud

Torsdag den 1. marts er der 1. behandling af Beslutningsforslag 74:

”Forslag til folketingsbeslutning om ligestilling mellem enlige adoptanter og eneforsørgere med hensyn til ret til det særlige børnetilskud”.

I den anledning ønsker Landsforeningen Adoption & Samfund over for partiernes socialordførere og Folketingets Socialudvalg at give eksempler på den absurde forskelsbehandling, den nuværende administration af børnetilskudsloven medfører over for familier, der ellers er helt sammenlignelige.

Det særlige børnetilskud gives til børn, som kun har én forsørger – som en erstatning for det bidrag fra den ikke-samlevende forælder, som de jo ikke får. Alle danske børn med kun en forælder får særligt børnetilskud – med undtagelse af de knap 400 børn, der er adopteret fra udlandet.

Vi vil i det følgende først gennemgå en række eksempler på forskelsbehandlingen og dernæst de fremførte argumenter for denne diskrimination af adoptivbørn.

Eksempler på forskelsbehandlingen af adoptivbørn

Den meningsløse konsekvens af de gældende særregler for adoptivbørn fra udlandet kan illustreres med nedenstående konstruerede eksempler på familiesituationer:

A:

Anton har mistet sin far i en trafikulykke. Han lever nu sammen med sin mor og modtager særligt børnetilskud.

Bastian har mistet sin far i en trafikulykke. Hans mor kunne ikke overleve som eneforsørger og måtte overdrage ham til myndighederne m.h.p. bortadoption. Han blev derefter adopteret af en eneadoptant i Danmark og modtager ikke særligt børnetilskud.

I det første tilfælde betragtes faderens død som en social begivenhed. I det andet tilfælde anses faderens død og den efterfølgende bortadoption ikke for at være en social begivenhed. Forskellen består i, at ulykken og faderens død i det ene tilfælde er sket i Danmark, mens den i det andet tilfælde er sket i f.eks. Vietnam, Etiopien eller et andet giverland af adoptivbørn.

B.

Anne, som ikke lever i parforhold, vil gerne være mor og bliver gravid ved anonym sæddonation. Barnet modtager særligt børnetilskud.

Bente, som ikke lever i parforhold, vil gerne være mor og har et *one night stand* med en mand på en international konference. Hun bliver gravid og beslutter at blive mor, men ikke at involvere faderen. Barnet modtager særligt børnetilskud.

Cecilie, som ikke lever i parforhold, vil gerne være mor og adopterer et barn fra udlandet. Barnet modtager ikke særligt børnetilskud.

I alle tre eksempler har kvinden aktivt valgt at blive mor og eneforsørger, men alligevel bliver børnene ikke behandlet ens, hvad angår særligt børnetilskud.

Argumentationen

For at håndhæve forskelsbehandlingen af adoptivbørnene har der været fremført forskellige argumenter. Der er nemlig ikke ét enkelt argument, der i sig selv kan udskille adoptivbørnene fra børn i andre eneforsørgerfamilier.

Ét af de ofte fremførte argumenter er, at adoptivbørnene ikke skal have tilskuddet, fordi deres mødre som konsekvens af en velovervejede beslutning har påtaget sig **den fulde forsørgerpligt** – de har selv valgt moderskabet.

Ud over problemet at ”den fulde forsørgerpligt” åbenbart er anderledes og mere vidtrækkende i eneadoptantfamilien end i andre tilsvarende familietyper, er der flere inkonsekvenser i anvendelsen af dette argument:

Det er adoptanterne, og ikke børnene – som jo er rettighedssubjekter i forhold til børnetilskud – der har valgt familieform. Børnene har ikke valgt deres familie.

I adoptionsprocessens mange minutiøse papirgange, sker det ikke på noget tidspunkt, at man som kommende eneadoptant fraskriver sig sit barns samfundsmæssige rettigheder på linie med andre børn i samme situation. I øvrigt er det ikke uproblematisk i forhold til Danmarks gode navn og rygte som modtagerland af adoptivbørn, at adoptivbørn forskelsbehandles, ikke mindst disse år, hvor den internationale konkurrence mellem modtagerlande til adoptivbørn er betydeligt skærpet.

Børn i andre typer eneforælderfamilier, hvor forælderen også selv har valgt eneforælderskabet, modtager alligevel tilskuddet: Det gælder f.eks. hvis moderen, har valgt moderskabet uden en kendt far, som følge af samleje med en ukendt mand eller ved anonym sæddonation.

Man kunne nu tro, at barnet skal have tilskuddet, fordi dets mor har lagt krop og gener til dets tilblivelse, men når det gælder danske børn, er dette ikke nødvendigt. Hvis en enlig kvinde adopterer et dansk barn i sin familie eller omgangskreds, vil barnet modtage tilskuddet. Man taler da her om, at der er sket **en social begivenhed**: Barnet har mistet sine biologiske forældre. Adoptivbørn har imidlertid også uden undtagelse været ude for en social begivenhed – de har mistet deres biologiske familie – men med adoptivbørn fra udlandet ”gælder” det ikke som en social

begivenhed i forhold til at modtage særligt børnetilskud. Kravet er åbenbart, at den sociale begivenhed skal være sket i Danmark.

Et andet argument, der fremføres i forbindelse med de ellers sammenlignelige adoptionsscenarier, er, at der **på forhånd skal være en relation** mellem barn og adoptant. Her ser man bort fra, at det jo er netop hele logikken bag anonym fremmedadoption, at man ikke på forhånd kender hinanden, men at man efter adoptionen knytter bånd – følelsesmæssigt og juridisk – nøjagtigt som ved et biologisk slægtskab.

Hvor er logikken?

Selv om barnet er rettighedssubjekt i forhold til det særlige børnetilskud, argumenteres der i forhold til adoptivbørnene med forældrenes selvvalgte forældreskab og fulde forsørgerpligt. Dette argument bruges imidlertid ikke i forbindelse med andre børn, hvor forældrene også selv har valgt forældreskabet, men hvor børnene alligevel godt kan få tilskuddet.

I andre scenarier argumenteres der med en social begivenhed, men det argument føres heller ikke stringent igennem, for der er næppe tvivl om, at alle adoptivbørn set fra deres eget perspektiv i allerhøjeste grad har været ude for sociale begivenheder forud for adoptionen. Nogle af dem har endog været ude for præcis de samme sociale begivenheder, som de danske børn, der modtager tilskuddet: De har mistet én eller begge forældre. Det er bare ikke sket i Danmark.

I et samfund, hvor vi mangler børn – fremtidige skatteydere – giver det ingen mening, at skelne mellem børn i fuldstændig parallelle familiesituationer og blot på baggrund af deres forskellige nationale og racemæssige herkomst give dem forskellige rettigheder. Alle børnene skal jo på lige fod leve op til deres forpligtelser om at passe deres skole, tage en uddannelse og senere arbejde og betale skat i det danske samfund.

Adoption & Samfund opfordrer derfor indtrængende alle politiske partier til at medvirke til, at vi nu langt om længe kan få gjort op med mange års urimelig og fornuftstridig forskelsbehandling af disse adoptivbørn.

Med venlig hilsen

Michael Paaske
Formand